ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

"ΕΠΙ ΤΑΣ ΠΗΓΑΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ,,

Τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Χριστοφόρου Παπαντωνοπούλου Ἰεραποκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

"Οταν ἡ ἔλαφος βασανίζεται ἀπὸ τὴν δίψαν, μάλιστα ἐν καιρῷ ἀνοβρίας, ἢ ὅταν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ξέστην τοῦ θέρους στειρεύουν τὰ ποτάμια καὶ τὰ ρυάκια, τρέχει καὶ ὑπερπηδᾶ ἐμπόδια καὶ ἀψηφᾶ κινδύνους, ἕως ὅτου φθάση ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν «αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων». Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὰ καθαρὰ καὶ δροσερὰ ὕδατα τῶν πηγῶν, ποὺ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στειρεύσουν ποτέ, ἐκεῖ σβήνει τὴν δίψαν της, ἐκεῖ δροσίζει τὰ φλογισμένα σπλάγχνα της. Καὶ ἐφ' ὅσον θὰ παραμένη εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων», δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διψάση ποτέ. Θὰ δροσίζεται καὶ θὰ εὐφραίνεται παντοτεινά.

«Ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων».

'Οδοιπόρος καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν παροῦσαν ζωήν, διερχόμενος τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, ποὺ τὴν κατακαίει ὁ λίβας τῆς ἁμαρτίας, ἀναζητεῖ καὶ αὐτὸς τὰς «πηγὰς τῶν ὑδάτων», διὰ νὰ ἀναπαυθῆ καὶ νὰ δροσισθῆ.

Τὸν φλογίζει παλλάκις ἡ δίψα τῆς γνώσεως. Θέλει νὰ μάθη τὴν ἀλήθειαν διὰ τὰ τόσα προβλήματα, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν. Θέλει νὰ εὕρη τὸ μέσον καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς του θὰ εὕρουν ἀληθινὴν καὶ πραγματικὴν ἱκανοποίησιν.

Πῶς ὅμως θὰ τὸ κατορθώση; Ποῦ εἶναι αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, εἰς τὰς ὁποίας ἐὰν κατευθυνθῆ, ἀσφαλῶς θὰ ἱκανοποιήση τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς του; Τοῦ κόσμου τὰ πράγματα δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν ξεδιψάσουν. "Ολαι αἱ γνώσεις καὶ αἱ διδασκαλίαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι νοθευμέναι μὲ πολλὰς πλάνας, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῆ νὰ εὕρη τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή του ποθεῖ. 'Ομοιάζει ἡ γνῶσις τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ νερά, τὰ ὁποῖα καθὼς τρέχουν, χάνουν τὴν διαύγειάν των καὶ μολύνονται καὶ γίνονται ἐπικίνδυνα δι' ὅσους θὰ ἤθελαν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν, διὰ νὰ σβήσουν τὴν δίψαν των. Καὶ πολλὲς φορὲς σταματοῦν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ αἱ γνώσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠμποροῦν νὰ πληροφορήσουν τὴν ψυχὴν διὰ πολλὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀπασχολοῦν.

Αἱ δόξαι καὶ αἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, ὅσον καὶ ἂν τὰς ἀπολαμβάνη, τοῦ ἀφίνουν πάντοτε κενόν. Καὶ ἀνήσυχος λοιπὸν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιζητοῦσα νὰ ἱκανοποιήση τὴν δίψαν τῆς γνώσεως, τὴν δίψαν τῆς χαρᾶς, τὴν δίψαν τῆς εὐτυχίας, τὴν δίψαν τῆς γαλήνης καὶ τῆς μακαριότητος, στρέφει ἀγωνιῶδη τὰ βλέμματα τριγύρω καὶ ζητεῖ νὰ ἀνεύρη «τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων», τὰς πηγὰς ποὺ θὰ τῆς δώσουν κρυστάλλινα νερά, τὰς πηγὰς αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν δροσίσουν, τὰς πηγάς, ποὺ δὲν θὰ τὴν στειρεύσουν ποτέ. Καὶ δίψᾳ λοιπὸν ἡ ψυχὴ καὶ ποθεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, «ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων».

«Ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων».

Ὦ! Ποῖος λοιπὸν θὰ μᾶς δείξη ποῦ εἶναι αἱ πηγαὶ αὗται, καὶ ποῖος θὰ μᾶς ὁδηγήση ἀσφαλῶς εἰς αὐτάς; Ἀδελφέ μου, ποθεῖς εἰλικρινῶς νὰ εὕρης «τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων»; Πάρε εἰς τὰ χέρια σου τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ. Ἄνοιξε εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου καὶ διάβασε τί λέγει ἐκεῖ (κβ' 1): «Καὶ ἔδειξέ μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου». Ποταμὸς βαθὺς καὶ πλατύς, πηγάζων καὶ ἀναβλύζων ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ αὐτὸν δηλαδὴ τὸν Θεόν.

Ἰδοὺ αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων! Ἰδοὺ πῶς θὰ ἠμπορέση ὁ ἄνθρωπος νὰ μάθη τὴν ἀλήθειαν, νὰ γίνη εὐτυχὴς καὶ μακάριος, νὰ σβήση τὴν δίψαν του, νὰ χορτάση τὴν ψυχήν του καὶ νὰ ἱκανοποιήση τοὺς πόθους του: "Οταν, ἡνωμένος μὲ τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωήν, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὰ ὁποῖα τρέχουν διὰ μέσου τῶν λόγων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, φθάση μίαν ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἀναβλύζει ὁ κρυστάλλινος ποταμός, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὰ δροσερὰ νάματα, ἐκεῖ ὅπου εἶναι αἱ ἀστείρευτοι πηγαὶ τῶν ὑδάτων.

Ὦ πανάγαθε Κύριέ μου! Μικρὸς καὶ πτωχός, πεινῶν καὶ διψῶν εἰς τὴν παραοῦσαν ζωήν, δοκιμαζόμενος πολλάκις καὶ ὑπομένων θλίψεις καὶ δοκιμασίας καὶ χρόνων δάκρυα πικρά, ποθῶ καὶ ἐγὼ νὰ φθάσω εἰς τὰς «πηγὰς τῶν ὑδάτων», εἰς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναβλύζει κάτωθεν τοῦ θρόνου σου. Τὰ θεῖα σου λόγια, τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς θὰ μὲ ὁδηγήσουν, διὰ νὰ φθάσω ἀσφαλῶς μίαν ἡμέραν ἐκεῖ. Ὦ Κύριέ μου Μὴ μὲ ἀφίνεις νὰ παρασυρθῶ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὰς ματαίας καὶ ἁμαρτωλὰς ἐπιθυμίας τῆς παρούσης ζωῆς. Αὔξανε τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς μου καὶ κάνε με νὰ ποθῶ ὁλονὲν καὶ περισσότερον νὰ φθάσω ἀσφαλῶς μίαν ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ θρόνου σου, διὰ νὰ ἱκανοποιήσω ὅλους τοὺς πόθους μου καὶ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου ἐκεῖ, «ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων»! Ἀμήν.

ΧΡ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΑ

ΩΔΗ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κύριε Διευθυντά,

Σχετικῶς μὲ τὸ νέο ἔργο μου ποὺ μόλις ἐκυκλοφόρησε μὲ τὸν τίτλο «Ὠδὴ στὴ Γυναῖκα» ἀπὸ τὰ ἐνταῦθα τυπογραφεῖα «Τυποχρὼμ» καὶ τὸ ὁποῖον ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀφιερώσω, ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τὴν κάτωθι διευκρίνησι, τὴν ὁποίαν σᾶς παρακαλῶ ὅπως φιλοξενήσετε στὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας.

Ἀνεξαρτήτως τί λέγεται καὶ γίνεται, σήμερα παρὰ ποτέ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργαστοῦμε ὅλοι καὶ ἰδιαίτερα οἱ πνευματικοὶ παράγοντες μὲ φανατισμὸ γιὰ τὴν ἠθικήν, τὴν ἰδεαλιστικὴν καὶ πνευματικὴν ἀξία καὶ διαφύλαξη τῆς γυναῖκας ἡ ὁποία χωρὶς ἀντίρρησι ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ θάθρα τῆς ἀτομικῆς, τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς εὐτυχίας καὶ ὑποστάσεως, ὡς μητέρα, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος καὶ πρὸς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατεύθυνσι καὶ οἰκοδομὴ ἀποβλέπει καὶ τὸ νέο ἔργο μου τὸ ὁποῖον ὡς χειρόγραφον ἀκόμα ἐτιμήθη μὲ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς πρώτης Ἀρχόντισσας καὶ Α. Μ. Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος Φρειδερίκης.

ὁ ποιητὴς

ΑΝΑΣΤ. Δ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Κοινοῦ τῆς Πόλεως ὅτι καθ' ἃ μᾶς ἐγνώρισε τὸ Γενικὸν Νοσοκομεῖον Πατρῶν, λειτουργεῖ παρ' αὐτῷ Σταθμὸς Αἱμοδοσίας ὠργανωμένος μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα Ἐπιστημονικὰ μέσα, πρὸς ὃν δύναται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως μεταβαίνωσι πρὸς καθορισμὸν τῆς Ὁμάδος Αἵματος καὶ ἀναγραφὴν ταύτης εἰς τὰ Νέα Δελτία Ταυτότητος, ἐκ παραλλήλου, πρὸς τὸ Τμῆμα Αἱμοδοσίας τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν.

Ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ
ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΣΤΕΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΔΙΚΗ
ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

"Ενα κείμενο ραδιουργιῶν, συκοφαντιῶν καὶ πολιτικῶν παροιστικηνίων μὲ σκοπὸ τὴν ἐπὶ προδοσίᾳ καταδίκην τοῦ Καραϊσκάκη εἰς ἰσόβιον ἐκτόπισιν. Σελίδες 300.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Εἰδήσεις, σχόλια, Παρατηρήσεις

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΘΗΝΑΙ (Ἰδιαιτέρα Ἀνταπόκρισις). Εἶναι γεγονὸς μεγάλης σημασίας ἡ ὁριστικὴ ἔγκρισις τῆς συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινὴν Ἀγοράν, ὑπὸ τοῦ ἑξ ὑπουργῶν συμβουλίου τῶν μετεχόντων εἰς αὐτὴν Κρατῶν. Ἔπειτα ἀπὸ διαπραγματεύσεις δυσχερεστάτας αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ 18 μῆνας καὶ κατόπιν τῆς μονογραφήσεως τῆς συμφωνίας τὴν 30ὴν παρελθόντος Μαρτίου, ἐπραγματοποιήθη ἤδη ἡ τελική, ὁριστικὴ ἔγκρισις, ἡ δὲ ὑπογραφὴ τῆς συμβάσεως θὰ γίνη ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἑβδομάδων εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν.

Διὰ τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα διανοίγεται γῶρος καταναλώσεως εὐρύτατος. Καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰ γεωργικά. Ἐξασφαλίζομεν ἀγορὰς διὰ τὴν ἐξαγωγὴν αὐτῶν καὶ ἀποκτῶμεν δυνατότητας ἀναπτύξεως ὅλων τῶν κλάδων τῆς οἰκονομίας μας. Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν δὲ τῆς προσπαθείας μας ὅπως ἐπιτύχωμεν τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, θὰ μᾶς παρασχεθῆ ἐντὸς πενταετίας δάνειον 125.000.000 δολλαρίων ὑπὸ τύπον οἰκονομικῆς βοηθείας.

Θ' ἀπαιτηθῆ, βεβαίως, ἔντασις προσπαθείας. Ὀφείλομεν νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν βιομηχανίαν μας, νὰ εὐρύνωμεν καὶ νὰ βελτιώσωμεν τὴν γεωργικὴν μας παραγωγήν. Ἀλλὰ γνωρίζομεν πλέον ὅτι ἀνήκομεν εἰς ἕνα οἰκονομικὸν συγκρότημα προηγμένων Κρατῶν, μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀναπτύξωμεν τὰς συναλλαγάς μας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ ἐγγύησιν καλλιτέρου μέλλοντος, τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια ἔγουν ἤδη τεθῆ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων ποὺ προβλέπει τὸ πενταετὲς πρόγραμμα οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως.

****

ΔΑΝΕΙΑ ΔΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις δανείων, μέχρι ποσοῦ 400.000 δρχ. κατὰ περιπτωσιν, εἰς ξενοδοχειακὰς ἐπιχειρήσεις, διατηρούσας ἐν λειτουργίᾳ ξενοδοχεῖα μὴ ἐκσυγχρονισμένα, διὰ τὴν ἐνέργειαν κτιριακῶν ἐπισκευῶν, ἐγκατάστασιν ἀνελκυστήρων, κεντρικῆς θερμάνσεως ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐν γένει ἐξοπλισμοῦ των.

Τὰ δάνεια θὰ χορηγοῦνται, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ, θὰ εἶναι ἐξαετοῦς διαρκείας καὶ μὲ μικρὸν ἐπιτόκιον, δηλαδὴ μὲ εὐνοϊκωτάτους ὅρους. Ἀποβλέπουν εἰς περαιτέρω ἐνίσχυσιν τῆς Κυβερνητικῆς προσπαθείας, πρὸς ὄλους τοὺς τομεῖς, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τουριστικῆς κινήσεως καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἐγχωρίων καὶ ξένων τουριστῶν.

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΙΣ ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

Ὑπογραφὲν ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, κατετέθη πρὸς ψήφισιν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ νομοσχέδιον περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν ὀργάνων ἀγροφυλακῆς, ὑπὸ προϋποθέσεις ἀναλόγους τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Προβλέπεται ἡ συνταξιοδότησις καὶ τῶν ἀπομακρυνομένων τῆς ὑπηρεσίας λόγω σωματικῆς ἀνικανότητος, προελθούσης προβλήμας καὶ ἀναμφισβητήτως ἐξ αἰτίας τῆς ὑπηρεσίας. Διατηρεῖται ἡ καταβολὴ τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀρωγῆς εἰς τοὺς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ δικαίωμα μεταβιβάσεως τῆς συνταξιοδοτήσεως εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν δικαιούχων ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτῶν. Δηλαδή, ἔχομεν πλήρη ἐξασφάλισιν χάριν εἰς τὴν κυβερνητικὴν μέριμναν τῶν ἠρωϊκῶν φρουρῶν τῶν περιουσιῶν τῶν ἀγροτῶν μας.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

****

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ροτόντε Ἔντγορν» τῆς Ὁλλανδίας δημοσιεύεται ἡ πληροφορία ὅτι εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Βραβάντης μία ὁμὰς ἀπὸ ἐρασιτέχνας, ἐμφανίζει κατ' ἔτος ἔργα τοῦ ἑλληνικοῦ κλασσικοῦ δραματολογίου. Ἀρχὴ ἔγινεν ἀπὸ τοῦ 1959, ὁπότε ἡ ὁμὰς τῶν ἐρασιτεχνῶν ἔδωσε τὴν «Ἄλκηστιν». Πέρυσιν ἀπὸ τὸν ἴδιον ὅμιλον ἐδόθη ἡ «Ὀρέστεια» καὶ ἐφέτος ἀπὸ τῆς 22 Μαΐου μέχρι καὶ τῆς 11 Ἰουνίου ἡ «Ἀντιγόνη». Αἱ παραστάσεις αὐταὶ δίδονται εἰς τὸ ὕπαιθρον εἰς ἕνα χῶρον διασκευασμένον βάσει τοῦ κλασσικοῦ σχεδίου τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν «Ἀλυκεμάϊνε Χάντελομπλαντ» τοῦ Ἀμστερνταμ, δημοσιεύεται τριστηλος ἀνταπόκρισις μὲ εἰκόνα τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν καὶ τραγουδιστῶν ἀφιερωμένην εἰς τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι. Ὁ γράφων διατυπώνει τὴν γνώμην ὅτι τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι καὶ τὸ ἁπλούστερον καὶ κοινότερον ἀκόμη, θὰ κερδίση εὔκολα τὸ βραβεῖον τοῦ «Σόνγκ Φέστιβαλ» ἐὰν ἡ Ἑλλὰς μετεῖχε τούτου. Καὶ προβλέπει ὅτι εἰς ἐγγύτατον μέλλον, θὰ κατακτήση εὐκόλως ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Ἡ Ἑλλὰς θὰ λάβη τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἡ Ἰταλία πρὸ τινων ἐτῶν. Διότι αὐτὴν τὴν περίοδον ἡ μουσικὴ εἶναι ἐν πλήρει ἐξελίξει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνῶ εἰς τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας παρακμάζει διότι στερεῖται πρωτοτυπίας.

Ἀπὸ τὶς ὠμορφιὲς τῶν ἐποχῶν

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τοῦ κ. Εὐαγγέλου Στρουμπούτα

Τέλειωσε ἡ εὐωδιασμένη Ἄνοιξη, τὸ αἰθέριο μῦρο τῶν λουλουδιῶν ποὺ ράντιζε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὴ δροσερὴ πάχνη τοῦ πρωϊνοῦ, ἐξάντλησε τὰ ἀποθέματά του.

Τὰ μυριόχρωμα λουλουδάκια, ἀπὸ τὸ ἐπιθλητικὸ τριαντάφυλλο ποὺ ἔγινε τόσο κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ὁμορφης Θεᾶς Ἀφροδίτης γιὰ χάρι τοῦ Ἄδωνι, ὡς τὴν πιὸ μικρὴ—μικρὴ μαργαρίτα, ποὺ μὲ τὶς ἄπειρες παραλλαγὲς τοῦ χρώματος καὶ τοῦ σχήματός της στόλισε μὲ τὴν ἁρμονικὴ της ἀντίθεση πρὸς τὸ πράσινο, τὸν ἀνοιξιάτικο φουτουριστὸ πίνακα τῆς θείας τέχνης. Κάτω ἀπὸ τὸν ἀνελέητο ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ ξεθωριάζουν, χάνουν τὴ γοητεία τῆς τρυφεράδας τους καὶ τῆς δροσιᾶς τους καὶ ἀντὶς γιὰ ἄρωμα, ἀνασαίνουν βαρειὰ τὸ λίβα ποὺ σὰν τρομερὸς στρατηλάτης πυρπολεῖ σαδιστικὰ τὰ πάντα καὶ σκορπᾶ τὸ θάνατο στὰ νειάτα, στὴ δροσιά, στὴν ἄνοιξη τῆς ζωῆς. Ναί...φεύγει ἡ ἄνοιξη μὲ τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ δίνουν ἕνα φῶς ὑπέρκοσμο στὰ ἀνθρώπινα μάτια, τὸ φῶς ποὺ ἔκανε τόσους αἰῶνες νὰ ὑποκύψουν στὴ μαγεία του. Φεύγει ἡ ἄνοιξη γρηοῦλα μὲ κάτασπρα μαλλιά, χωρὶς τὴ φρεσκάδα τῆς νειότης, χωρὶς τὸν ὑπέροχο ἔρωτα τοῦ κάλλους. Οἱ ἀπειράριθμες μορφὲς τοῦ φυτικοῦ κόσμου, ποὺ σὲ ἕνα θεῖο μεθύσι χρώματος καὶ εὐωδιᾶς μᾶς γνώρισαν τὴν πιὸ ἀληθινή, τὴν μεγαλειώδη ὄψη τῆς δημιουργίας, ἔδωσαν τὴ θέση τους στὸ ἀδύνατο ξερὸ χορτάρι, ποὺ ἀπόμεινε σκελετωμένο στὸ ζεστὸ χῶμα καὶ οἱ ὄμορφες πεταλοῦδες ποὺ ἐρωτοτροποῦσαν φτερουγίζοντας ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος, μεταφέροντας τὴ ζωή, πετοῦν ἀδιάκοπα ζητῶντας μάταια τὸ ἀνοιξιάτικο περιβόλι. Δὲν ἀγαποῦν τὸ καλοκαῖρι, θὰ φέρη σίγουρα τὸ θάνατό τους μὲ τὶς πρῶτες ριπὲς τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀγέρα!. Τὸ ἀνοιξιάτικο ἀερᾶκι χαϊδεύε ἁπαλὰ τὰ ἀραχνοῖφαντα φτερά τους, ἐνῶ τὰ λυώνει τώρα καυτερὸς ἥλιος μὲ τὶς πύρινες γλῶσσες του. Τέλειωσε ἡ ἀνοιξιάτικη πανδαισία τῆς φύσης καὶ ἡ φανταχτερὴ συντροφιὰ ἀπὸ τριαντάφυλλιές, ὀρτάνσιες, μπιγόνιες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ἄνθη, σκόρπισαν ἄφθονο τὸ μοσχοβόλημά τους καὶ ἀποχαιρέτησαν τὸ Μάη παραχωρῶντας τὴ θέση τους στὸ ἀναιμικὸ μοιρολόϊ τῆς καλαμιᾶς ποὺ κλαίει γιὰ τὸ σκληρὸ θάνατό της.

Ἦλθε τὸ καλοκαῖρι ἀντρειωμένο, μὲ γυμνὸ τὸ κορμί του χωρὶς στολίδια καὶ μυρωδιές, δὲν ἔχει λουλουδένια φορεσιά, οὔτε μορφὴ ἀνοιξιάτικη ποὺ ἐπάνωθέ της σκόρπισε ἀφείδωλα ὁ χρόνος ὁμορφιά!.... Μὰ ἔχει κα τοῦτο τὶς χάρες του καὶ ἄς φλογίζεται τὸ μέτωπό μας ἀπὸ τὴ κάψα τοῦ μεσημεριοῦ.

Μᾶς προσμένουν οἱ ὄμορφες ἀκρογιαλιές, οἱ καμωμένες ἀπὸ σμαραγδένια δαντέλλα, γιὰ νὰ μᾶς μεθύσουν ἡδονικὰ μὲ τὴν εὐωδιὰ ποὺ ἀφίνουν τὰ γυμνὰ κορμιά μὲ τὰ ὁλόχυτα μπράτσα καθώς ρίχνωνται διψασμένα στὴν ὑγρὴ ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας.

Τὰ μενεξεδιὰ δειλινὰ ἡμερώνει ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ γίνεται ἕνα, μὲ τὸ γαλήνιο φλοῖσβο τῆς θάλασσας ποὺ λέει γλυκὰ τραγούδια μὲ τὴ λύρα τοῦ Ἀρίωνα.

Ἄλλα καὶ οἱ νύχτες εἶναι γλυκειὲς καὶ γεμᾶτες γοητεία. Ἀντηχοῦν παντοῦ ἐρωτιάρικα τραγούδια ἐνῶ λαμπρίζουν τὰ ἄστρα στὸν ἀπέραντο οὐράνιο θόλο σὰν πολύτιμο διάδημα. Γιὰ ὅλους μας τὸ καλοκαῖρι εἶναι ὡραῖο. Μιὰ διακοπὴ εὐγάριστη ἀπὸ τὴ συνεχόμενη ρουτίνα ἕνα διάλλειμμα στὶς βαρειὲς σκέψεις τῆς ζωῆς. Ξαφνικὰ θὰ ἀνοίξουν ἐρημικὰ σπιτάκια σὲ βουνὰ καὶ σὲ θάλασσες, σὲ κάμπους καὶ πλαγιές, γιὰ νὰ ἀκουστῆ παντοῦ τὸ χαρούμενο μοτίβο τῆς ζωῆς. Ἡ γῆ ποὺ τόσους μῆνες κρατοῦσε στὰ σπλάχνα της τοὺς γλυκοὺς καρποὺς της, τώρα θὰ τοὺς δώσει καὶ ὁ βαρυεστημένος ἄνθρωπος θὰ εὐφρανθῆ μὲ τοὺς εὔχυμους καρποὺς τῆς ἀχλαδιᾶς, τῆς μηλιᾶς, τῆς συκιᾶς καὶ μὲ τὰ γλυκύτατα σταφύλια. Εἶναι εὐλογημένη ἀπὸ τὸν καλὸ τὸ Διόνυσο τούτη ἡ ἐποχή. Ξεχωρίζει ἀπὸ τὶς ἄλλες τρεῖς ἀδελφές της, τέρπει καὶ ξεκουράζει τὸ μπουχτισμένο ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ πίκρες του. Τὴν τραγούδησαν ὅλοι οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ ποιητὲς γλυκόλαλα καὶ νοσταλγικά.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΤΑΣ

ΘΕΛΕΤΕ
ΜΙΑ ΜΠΥΡΑ ΔΡΟΣΕΡΗ ;
ΘΕΛΕΤΕ;
νὰ δοκιμάσετε ἐκλεκτοὺς μεζέδες ;
ΕΛΑΤΕ
ΕΙΣ ΤΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ
Ρήγα Φερραίου 36 — Τηλ. 53—55

'Αξιέπαινος λογοτεχνικὴ ἐργασία

ΕΝΑΣ ΠΑΤΡΙΝΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΙ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Ὁ κ. Χρ. Ἀναστασόπουλος

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ δεύτερον μέρος μιᾶς ἀξιολόγου μεταφραστικῆς λογοτεχνικῆς ἐργασίας τοῦ συμπολίτου κ. Χρ. Ἀναστασοπούλου, μιᾶς χουβέλας τοῦ "Αγγλου συγγραφέως "Οσκαρ Οὐάϊλδ «Τ' ἀηδόνι καὶ τὸ ρόδο».

Γλυκὸ εἶναι τὸ ἄρωμα ποὺ ἀναβλύζει τὸ λεύκανθο καὶ γλυκὰ εἶναι τὰ γιατσίντα ποὺ κρύβονται στὴν κοιλάδα καὶ τὸ ρεῖκι ποὺ μόλις ἀνθίζει στὸ λόφο. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ ἀγάπη ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπ' τὴ ζωή. Καὶ τί εἶναι ἡ καρδιὰ ἑνὸς πουλιοῦ μπροστὰ στὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου;

"Ετσι ἄπλωσε τὰ φτερά του καὶ πέταξε στὸν ἀέρα. Πέρασε ἀπ' τὸν κῆπο σὰ σκιὰ καὶ σὰ σκιὰ μπῆκε στὸ δασύλλιο.

Ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένος στὸ χορτάρι, ὅπου τὸν εἶχε ἀφήσει, καὶ τὰ δάκρυα δὲν εἶχαν στεγνώσει ἀκόμα στὰ ὄμορφα μάτια του.

"Ας εἶσαι εὐτυχισμένος τοῦ φώναξε τ' ἀηδόνι. "Ας εἶσαι εὐτυχισμένος, γιατὶ θἄχης τὸ κόκκινο ρόδο σου. Θὰ τὸ δυναμώσω στὸ σεληνόφως μὲ μουσικὴ καὶ θὰ τὸ βάψω μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητῶ γι' ἀνταμοιβὴ εἶναι νὰ εἶσαι ἰδανικὸς ἐραστής, γιατ' ἡ ἀγάπη εἶναι πιὸ σοφὴ ἀπ' τὴ φιλοσοφία, καὶ πιὸ δυνατὴ ἀπ' τὴ δύναμη. Τὰ φτερά της ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς φλόγας καὶ τὸ κορμί της τὸ χρῶμα τῆς φωτιᾶς. Τὰ χείλη της εἶναι γλυκὰ σὰ μέλι κι' ἡ ἀναπνοή της σὰ λίβανος.

Ὁ φοιτητὴς κύτταξε πάνω ἀπ' τὸ χορτάρι κι' ἀφουγκράστηκε, μὰ δὲ μπροῦσε νὰ καταλάβη τί τοῦ ἔλεγε τὸ ἀηδόνι, γιατ' ἤξερε μόνο τὰ πράμματα ποὺ εἶναι γραμμένα στὰ βιβλία.

Ἀλλὰ ἡ Βαλανιδιὰ κατάλαβε καὶ λυπήθηκε, γιατὶ τ' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ἀηδονάκι, ποὺ εἶχε φτιάξει τὴ φωλιὰ του στὰ κλαδιά της.

—Τραγούδησέ μου ἕνα τελευταῖο τραγούδι, ψιθύρισε. Θὰ νοιώθω τόση μοναξιὰ σὰν φύγης.

"Ετσι τὸ ἀηδόνι τραγούδησε στὴ Βαλανιδιὰ κι' ἡ φωνή του ἦταν σὰ νερὸ ποὺ πέφτει σ' ἀσημένια στάμνα.

"Οταν τελείωσε τὸ τραγούδι του, ὁ φοιτητὴς σηκώθηκε κι' ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα τετράδιο κι' ἕνα μολύβι.

—"Εχει τύπο—μονολόγησε καθώς περνοῦσε τὸ δάσος—ποὺ δὲ' μπορεῖς νὰ τῆς τὸν ἀρνηθῆς μὰ ἔχει αἰσθήματα; Φοβᾶμαι πὼς ὄχι. Πραγματικὰ εἶναι σὰν τὶς περισσότερες ἀρτίστες, ὅλο ὄφος χωρὶς καμμία εἰλικρίνεια. Δὲ θὰ θυσιαζῶταν γιὰ τοὺς ἄλλους. Σκέφτεται μόνο καὶ μόνο τὴ μουσικὴ κι' ὅλοι τὸ ἔέρουν πὼς οἱ τέχνες θέλουν ἐγωϊσμό. Παρ' ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ παραδεχθῶ πὼς ἔχει ὡραῖα φωνή... Τί κρῖμα νὰ μὴν κρύβη κανένα νόημα ἢ νὰ κάνη κανένα πραχτικὸ καλό.

Μπῆκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἔκλεισε στὸ μικρὸ του κρεββάτι μὲ τὸ ἀχυρόστρωμα. Ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὴν ἀγαπημένη του κι' ὕστ